

Riisi
PEHKONEN

*Huukan
hukassa*

KARISTO
HELSINKI

Kirjailija kiittää Otavan Kirjasäätiötä kirjoitustyön tukemisesta.

Copyright © Kirsi Pehkonen ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2024
ISBN 978-951-1-49176-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Ruuhkaa rappusissa

Siru Valpas seisoj kapeassa kerrostalokaksion eteisessä ja epäröi. Etsintätoimisto Vitosen ovikello oli ilmoittanut tulijasta punaisena välkkyvänä diskopallona toimistohuoneen työpöydällä. Siru oli nippa nappa ehtinyt valmistautua helteiseen iltaan, valita vaatteet, päätyä perusteellisemmän laittautumisen sijaan vain punaamaan huulet. Lykätä kehreävän ja jaloissa kiehnäävän Nurejevin toimistohuoneen sohvalle, sulkea kylppäriin oven. Vilkaista, oliko uuden parivuoteen lakana puhdas ja sileä. Vielä.

Tätä hän oli odottanut, silti totuuden hetki tuli eteen yllättävän nopeasti.

Hän ei tiennyt varmaksi, kuka oven takana oli. Tai kumpi, kahdesta vaihtoehdosta. Kumpikaan vaihtoehto ei ollut huono. Hän hengähti syvään ja yritti ajatuksen voimalla hillitä rinnassa metelöivää jumputusta ja vatsanpohjassa väreilevää jännitystä.

Siru empi vielä hetken sormet varmuuslukolla. Pitäisikö katsoa vanhanaikaisesta ovisilmästä, kuka käytävässä odotti? Saattoihan siellä olla myös joku aivan muu kuin hänen odottamansa tulija, kuten uusi asiakas, vastapäisen oven urologi ensiesittäytymisellä tai ovesta erehtynyt postipaketintoimittaja.

Todennäköisempiä vaihtoehtoja oli kuitenkin tasan kaksi.

Pekki, epämääräisellä työnkuvalla alamaailman palveluksessa häärivä vaalea komistus, jonka erikoista tatuointia Siru oli kerran tuijottanut silmästä silmään.

Saku, raamikas vanhempi konstaapeli, jolle sininen virkahaalari sopi kuin nakki hodariin.

Jompikumpi oli tulossa Sirua tapaamaan. Uudelle kierrokselle. Koska edellinen kierros oli ollut... no varsin antoisa, molempien kanssa. Mutta jäänyt kummankin kanssa yhteen kertaan.

Aiemmin päivällä Siru oli ystävänsä Even kanssa löytänyt toimiston ovikellon viereen jätetyn vaaleanpunaisen postit-lapun. Siihen oli raapustettu ehdotus uusiksi ottamisesta kuuden maissa. Harmi vain, etteivät Siru ja Eve olleet saaneet selvää allekirjoituksesta, joka muistutti lähinnä jalkoihinsa sotkeutunutta hämähäkkiä.

Sirulla oli silti pienoinen aavistus ja arvaus, kenen käsialanäyte lappusessa oli ollut. Hän terästäytyi ja veti syvään henkeä. Lukko napsahti, ja ovi alkoi omalla painollaan avautua, hitaasti ja äänettömästi. Sirun niskavillat alkoivat kihelmöidä, kun ovenraosta tuli ensin näkyviin päivettynyt käsivarsi, sitten vaaleankeltaisen teepaidan hiha, olkapää ja lopulta koko mies.

Siru räpäytti silmiään yllättyneenä. Hän oli sittenkin arvannut väärin. Mutta miehen hymystä saattoi päätellä, että jotain hän sentään oli veikannut oikein.

Se ei ollut Sakupoliisi, vaan Pekki. Vaaleat kiharat hiukset ponnarilla niskassa, toisen kulmakarvan päällä arpi, korvassa kultainen merirosvokorvis. Napakasti istuva pikku-tipunkeltainen teepaita ja ne niin makeasti kuluneet farkut.

– Moi, Pekki sanoi käheästi, hymynkare huulillaan.

Sirun kurkku tuntui kumman kuivalta, mutta hän sai moikattua takaisin. Pekki zoomaili häntä ylös alas silmät viiruina. Nosti hitaasti viinipulloa toisessa kädessään. Sirun katse harhautui viinietiketistä pulloa kohottavaan hauikseen, joka jännittyi timakaksi ruskeaksi paahtuneen ihon alla. Sameanvihreä viinipullo kohosi ylemmäs, eikä Siru voinut olla näkemättä kaistaletta lohikäärmeen kaartuvaa häntää farkkujen ja paidan väliin avautuvassa kapeassa raossa.

Lämmin aalto hujelsi Sirun selkäpiitä pitkin kohti lantiota, liimasi paidan ihoon ja nosti sykkettä. Tulossa olisi uusintakierros Pekin tyyliin.

Siru astui pienen askeleen taaksepäin päästääkseen Pekin etsintätoimiston privaattitiloihin. Siis eteisen kautta olohuoneeseen, joka palveli myös makuuhuoneena.

Pekki oli tutustunut hänen olohuonemakuuhuoneeseensa ja nyt jo poistuneeseen vingahtelevaan vuodesohvaan kerran aiemminkin, varsin miellyttävissä merkeissä. Aluksi. Lopuksi Siru oli herännyt etsintätoimiston lattialta patteriin kiinnitettynä ja toimisto pengottuna. Pekki oli myöhemmin pyytänyt sitä anteeksi. Tavallaan. Itse asiassa tämä uusintakierros oli kai osa sitä anteeksipyyntöä. Nyt kun Pekin työasiat Sirun toimistossa oli hoidettu, tehty perusteellinen pengonta löytämättä kuitenkaan mitään.

Pekki laski viinipulloa, astahti kevyesti lähemmäs, ja hänen tuoksunsa nosti hien Sirun rintojen väliin. Savuke, auringonpaiste, asfaltti, Siru ei tunnistanut kaikkea, mutta aromi oli kevyesti paheellinen, vahvasti miehekäs. Kuin vaiston viemänä Sirun sormenpäät hakeutuivat Pekin

vapaan käsivarren lämpimälle iholle, jonka alla värähteli savuava tulivuori.

Samassa katutason pitkäriäinen ulko-ovi avautui ala-aulassa, josta oli suora näkyvyys porrastasanteelle ja etsintätoimiston ovelle. Ennen kuin Siru ehti tajuta, mitä tapahtui, saati ennen kuin Pekki ehti astua sisälle asuntoon ja muuttaa puhtaat lakanat höyryäväksi viidakoksi, Pekki loikkasikin kahdella joustavalla taka-asteleella yläkerrokseen vieville portaille. Tennarinpohjien sulavat äänettömät liikkeet vain vilahtivat Sirun silmissä, kun mies ja viinipullo hävisivät näkyvistä.

Virallisensiniset haalarit astuivat katuovesta vanhan kivitalon porraskäytävään. Sisällään mies, jonka Siru kyllä tunnisti.

– Saku? Siru hämmästy.

– Iltaa Siru, vanhempi konstaapeli Virtanen nyökkäsi.

Siru tuijotti ymmällään Sakua, vilkaisi portaikkoon, jonne toinen vierailijaehdokas oli juuri kadonnut, ja taas takaisin poliisimiehen hyvin istuvaan univormuun.

Siis hetkinen. Siru kelasi päässään uusintana viime minuutteja. Oliko Sakupoliisi ala-aulassa sattumalta, esimerkiksi menossa ylimpään kerrokseen Maire-mummunsa luo, vai oliko juuri hän jättänyt pinkin post-itin etsintätoimiston ovenpieleen? Oliko Saku sittenkin tulossa Sirun luo ja Pekki viinipulloineen osunut paikalle sattumalta?

Siru katsahti hämmentyneenä vielä uudelleen ylös vieviin portaisiin. Hänellä löi aivan tyhjää. Kumpi paikalle tupsahtaneista oli tupsahtanut tarkoituksella, kumpi sattumalta? Sillä eivät kai ne yhdessä olleet voineet ihmemongeruksella allekirjoitettua lappusta kirjoittaa, kun eivät edes tunteneet toisiaan?

Siru havahtui ajatuksistaan, kun tajusi Sakun nousevan portaita. Hän muisti virallisensinisen kankaan tuoksun, elävästi. Aromiin oli sekoittunut ripaus miehekästä treeni-hikeä, poliisimaijan penkkiä, jotain outoa, jotain tuttua. Oliko vanhempi konstaapeli tullut tarkoituksella täydessä virkatällingissä Sirun ovelle, uudelle kierrokselle?

Askeleet pysähtyivät pari porrasta etsintätoimiston ja urologin yhteistä porrastasannetta alemmas.

– Menikö tästä äsken joku? Saku kysyi ja vilkaisi hänkin ylöspäin.

– Miten niin?

– Yksi juttu vaan. Niin menikö?

– Poliisijuttu?

Saku nyökkäsi. Sirun päässä surisi. Saku oli liikkeellä työasioissa, ei uusintakierrosasioissa. Joten vinkeä allekirjoittelija oli ollut Pekki. Joka oli häipynyt näkyvistä.

– Ai etsitkö sä täältä jotain rikollista? Siru kysyi.

– Ei kun rutiinitarkastuksia, Saku sanoi epämääräisesti.

– Vinkki saatiin, mutta. No, ei kai se tänne kuitenkaan, mitä mummukin sanoisi.

Jaa että Sakun mummu Maire oli sellainen pelote, että rikolliset ja alamaailman liepeillä pyörivät lohikäärme-miehet pysyisivät poissa?

Samassa jokin pehmeä pyyhkäisi Sirun vasenta nilkkaa. Eipäs-juupas-pohdiskelu oli kai samentanut Sirun refleksit, sillä ennen kuin hän ehti kopata Nurejevin syliinsä, punaharmaakirjava kissa käytti avonaisen oven hyväkseen, pujahhti notkeasti porrastasanteelle, siitä portaille ja salamana ylöspäin. Nopeudessa ja äänettömyydessä se päihitti jopa Pekin.

– Nurtsi, seis! Siru huudahti.

Se oli turhaa ja myöhäistä, Nurejev oli jo mennyt menojaan. Helvetinperse sentään. Ensin hävisi mies ja uusintakierros, sitten toimistokissa. Eikä viinipullokaan palaisi omin avuin takaisin. Siru nappasi naulakosta avaimen taskuunsa ja suikkasi kesäsandaalit jalkaan. Illan ohjelma vaihtui totisesti toiseksi kuin piti.

– Odotas, Saku tarttui Sirua kevyesti käsivarresta.

Alaovi kävi uudelleen, ja sisään astui toinen sininen haalariasu, pienempi. Siru tunnisti poliisin senkin sisällä. Heidi, Sakun työpari.

– Menikö tästä äsken joku? Heidi kysyi.

– Kissa, Siru sanoi. – Pitäisi mennä etsimään. Kun pääsisi.

Siru mulkaksi Sakua, joka piti häntä parilla sormella tiukasti pihdeissään. Epäreilua, kun jätkä oli tuollainen järkäle ja vielä itsepuolustuslajimies.

Heidi pysähtyi portaille ilmeettömänä.

– Kissa?

Saku vinkkasi päällään portaiden suuntaan, tarkoittiko kissaa vai jotain muuta.

– Ullakon kautta taitaa päästä toisiin rappuihin, niin että se siitä, Heidi sanoi harmistuneena. – Mutta jos käydään kuitenkin tarkistamassa?

Saku päästi Sirun käsivarren. Siru käännähti heti kohti ylempiä kerroksia. Hän ei ollut aivan varma, aikoiko Heidi tarkistaa kissan vai miehen liikkeet. Ainakin toinen niistä hänen pitäisi joka tapauksessa saada kiinni ja palauttaa toimistokotiin.

– Hei, minnes sinä olet menossa? Heidi keskeytti.

– Nurejevia etsimään.

– Jos jätät hetkeksi odottamaan.

Heidin ehdotus kuulosti käskyltä, mutta Siru ei kokenut

olevansa poliisin käskyvallan alla. Etenkään, kun kyse oli Nurejevista.

– Jos teillä on joku superrikollinen kierroksessa, niin Nurtsia ei sen armoille jätetä!

Siru lähti enempiä lupia kyselemättä harppomaan ylöspäin. Tämä oli sentään hänen kotirappunsa, nykyään. Hän näki sivusilmin, kuinka Saku kohautti Heidille olkiaan.

– Nurtsiii, Siru maanitteli. – Kss kss kss.

Poliisipari seurasi perässä. Ketään ei näkynyt eikä mitään kuulunut, ennen kuin he pääsivät ylimpään asuin-kerrokseen. Portaat jatkuivat siitä vielä kerroksen ylöspäin ullakolle. Ei kai vain Nurejev ollut ehtinyt kadota sinne? Ettei vain ullakon ovi ollut jäänyt eräältä tyypiltä auki?

Siru kutsui Nurejevia uudelleen, vaikka ilmiselvää oli, ettei porraskäytävässä ollut piilopaikkoja. Juuri kun poliisipartiopari pääsi Sirun luo ylimmälle porrastasanteelle, Kalevi Puumalan ovi avautui. Harmaapäinen herrasmies, helteestä huolimatta terävästi prässäytyissä suorissa housuissa ja kauluspaidassa, hymyili tulijoille kohteliaasti.

– Jahah, kahden poliisin voimin Nurejevia etsimässä, niinkö? Kalevi kysyi eikä näyttänyt yhtään yllättyneeltä.

– Ei kun Sakuhan se, oletko Mairen luo menossa?

– En varsinaisesti, Saku sanoi ja vilkaisi vastapäistä ovea, joka kuului hänen mummolleen Maire Lipsolalle.

– Ei kun me jatketaan ylöspäin, Heidipoliisi totesi ja kääntyi Sirun ohi kohti ullakkokerrosta.

– Nurejev on täällä, Kalevi ehätti sanomaan. – Suotta etsitte. Hirveä raapiminen kuului äsken oven takaa, niin arvasin heti, kuka se siellä. Että ei ainakaan Maire eikä Siru. Ja suoraan pöhelsi ruokakupille.

– Kenen viinipullo täällä portailla on? Heidi kysyi.
– Avaamaton.

Sameanvihreä puteli ei ollut päätynyt tyhjennettäväksi Etsintätoimisto Vitosen olo-makuuhuoneessa, vaan hylätyksi ullakon portaalle. Hetken pysähtyneen hiljaisuuden jälkeen Kalevi ymmärsi Sirun ilmeestä, että pullolle saataisi löytyä osoite.

– Jaa sielläkös se? Kalevi naurahti. – Hyvä kun huomaisit. Kiitos kovasti.

Siru aisti tiheän epäluulonpilven Heidin yllä, kun hän ojensi viinipulloa Kaleville. Saku katseli seinille, yritti olla osumatta siihen pilveen.

Vastapäinen ovi rapsahti auki.

– No mutta Saku! Maire ilahtui. – Oikein kuulin! Ja Heidikin mukana. Tulittepa justiin sopivasti, otin korva-
puustit uunista.

Mairen kaapissa oli epäilemättä laaja valikoima erilaisia kotimekkoja, sillä tätä banaani-apinakuosista Siru ei ollut aiemmin nähnyt. Samoin kirkkaanvihreät leggingsit olivat hänelle uutta, sen sijaan harmaahiuksinen nuttura ja toisen käden pääkallosormusrivi ennestään tutut.

Poliisipartio häipyi ullakolle, kunhan oli ensin luvannut alaspäin tullessa piipahtaa kahvita-uolla. Maire kun ei kotitalossaan ottanut estelyjä vastaan.

Kalevi sulki asuntonsa oven Sirun perässä.

– No, mitäs se oli?

Ontto olo

Siru palasi kotiin Etsintätoimisto Vitoseen Nurejev sylissä. Kalevi oli ystävällisesti tarjonnut kahvia, suolakeksejä ja tuorejuustoja, Nurejeville lohta kastikkeessa. Kalevi oli muistaessaan kysynyt, miten Nurejevin sydänvika voi, vieläkö oireilee pahasti. Siru oli hoksannut, ettei viime päivinä ollenkaan. Ehkä Nurejevin elämä oli hänen kanssaan niin stressitöntä, että sydänkin oli rauhoittunut.

Selitykseksi porraskäytävän poliiseille Siru oli tarjonnut Kaleville sattumaa, mitä lie etsivät. Tai ehkä Saku oli tosiaan piipahtamassa Maire-mummun luo Kalevia vastapäiseen asuntoon. Ja aivan vahingossa hän sattui avaamaan toimiston oven väärällä hetkellä, ja Nurejev livahti pakosalle ja siitä kyläreissulle. Ja viinipullo? Sirun se oli kyllä juu, oliko siinä Nurtsia etsiessä unohtunut käsistä ullakon portaille.

Kalevi oli hetken tarkastellut Sirua mielteliäänä, mutta ei kysellyt enempää. Tarina oli ilmeisesti hyväksyttävissä, vaikka hän taisi aavistella siihen sisältyvän muutakin. Pekistä ja kaikenlaisista odotuksistaan Siru ei sentään halunnut Kaleville avautua.

Syötyään ja seurusteltuaan Nurejev suostui mankumatta Sirun syliin ja kotimatkalle alempiin kerroksiin. Etsintätoimisto Vitosen eteisessä Nurejev laskeutui uneliaan oloi-

sena sylistä ja tassutteli suoraan toimistohuoneeseen, uutta toimistosohvaa kohti. Ensimmäisen päivän Nurejev oli haistellut sitä epäluuloisena ja testannut kynsiä sen nojankankaaseen, kunnes hyväksyi tulokkaan. Sopusinetöitiin yhteisillä päiväunosilla, ja kun se testi oli läpäisty, Nurejev piti sohvaa omanaan.

Siru keinahteli eteisessä turhautuneena varpailta kanta-päille ja takaisin. Käveli keittiöön, haahuili olkkariin, palasi eteiseen ja siitä kylppäriin, kurkkasi peiliin. Vähemmästäkin helteestä, jännityksestä ja kiireestä saa ihminen naamansa hieken. Hän huuhtaisi kasvonsa kylmällä vedellä. Niin että mitä nyt sitten? Illan ohjelma A oli peruuntunut, eikä vaihtoehtoa B ollut mietittynä.

Siru laahusti toimistoon ja antautui toipumaan tapahtumista Nurejevin viereen sohvalle. Sohvalle, jolla olisi saattanut tapahtua jotain aivan muuta kuin kissan kanssa torkahtelua. Mutta elämä oli nykyään muutenkin niin äkillisiä käännteitä täynnä, ettei tämä käänne enää edes jaksanut yllättää.

Nurejev haki sopivaa asentoa, löysi sen pienen pyöriskelyn jälkeen puoliksi Sirun rintakehän päältä ja käpertyi karkureissun jälkeisille ansaituille iltaunille. Siru huokaisi ja sulki silmänsä.

Ilta oli ollut tapahtumarikas, vaikkakin toisin kuin Siru oli olettanut. Hän oli läpikotaisin uupunut hiostavasta helteestä, ilmestystyistä ja katoavista miehistä ja kaikesta uudesta, mitä viime aikoina oli kohdannut. Unelias kissa ja sen pehmeä hyrinä vaivuttivat valveen rajoille ja yli.

Siru jätti vastentahtoisesti valtavansuuren vaahtokarkkimeren, jossa unessaan kellui, ja palasi nykäyksittäin todel-

lisuuteen. Poskea vasten ei ollutkaan marmeladiauringon lämmittämä vaaleanpunainen vaahtokarkki, vaan Nurejevin suloisenpehmeä ja lämmin tassu. Jossain vaiheessa vaahtokarkkiunta hän oli valunut selinmakuulle ja Nurejev oli kiertynyt kerälle olkapään ympäri, tassu sievästi Sirun poskea vasten. Siru upotti sormensa Nurejevin vatsavilloihin ja tunsi tyytyväisen hurinan käynnistyvän taas korvanjuuressaan.

Tipoitain mieleen palautui, miksi hän ja Nurejev olivat tässä, uudella toimistosohvalla, kaksin helteisessä loppukesän yössä.

– Voi Nurtsi, Siru huokaisi.

Missä kohti asiat olivat alkaneet illalla mennä pieleen? Niin että kiihkeän ihottelun sijaan Etsintätoimisto Vitosen lokaaliin ei ollut saapunut yhtään miestä, vaikka peräti kaksi ehdokasta vilahti näkyvissä.

Siinä, kun hän ei heti tempaissut Pekkiä ovesta sisälle?

Siinä, kun Saku tupsahti paikalle, työasioissa, Heidi vanavedessään?

Siinä, kun Nurejev karkasi Kaleville?

Heräämisestä hitailla aivoillakin Siru päätteli, että pinnan post-it-lappusen ja tapaamisedotuksen oli tosiaan jättänyt Pekki. Jos ehdottaja olisi ollut Saku, hän tuskin olisi tullut työajalla ja työhaalareissa, saati tuonut työpari Heidiä mukanaan.

Mutta olivatko ne kaksi sinipukuista tosiaan tulleet Pekin perässä? Oliko siinä ollut perinteinen rosvo ja poliisi -tilanne? Mitä saatua vinkkiä Saku oli tarkoittanut, Pekistäkö? Sirun hatara käsitys Pekin taustoista vahvistui entisestään. Poliisia paettiin, jos poliisin kanssa ei hyvästä syystä haluttu olla tekemisissä.

Jos Sakupoliisi tiesi tulla kerrostalon oikeaan porraskäytävään Pekin perässä, tunsiko hän Pekin, ammatillisesti siis? Tuskin poliisissa rutiininomaisesti seurattiin esimerkiksi mahdollisia urologille menijöitä. Tai poliisin mummun luona kävijöitä.

Ehkä vastapäisen huoneiston urologin ovikelloa pitäisi joku päivä soittaa ja käydä sanomassa päivää. Vaikka Siru oli asustanut etsintätoimiston residenssissä jo muutaman viikon, ei pissavaivavastaanotolla ollut näkynyt ketään eikä mitään, ei vastaanottajaa eikä vastaanotolle tulijoita. Ehkä se oli niin perusteellisen hienotunteista hommaa.

Siru venytteli pettymyksestä jäykistyneitä jäseniään, Nurejev tuhahti paheksuvasti ja vaihtoi pitkulamalliseen uniasentoon. Sirun puhelimeen oli tullut jokunen viesti. Noin kymmenen viestiä. Kaikki Eveliinalta. Lukematta yhtäkään Siru arvasi, mistä oli kyse.

Hän valitsi Even numeron, valmiina raportoimaan.

- No!?! Eve henkäisi ensimmäisen hälytysäänän jälkeen.
- Kumpi? Millaista oli? Kuumaa?

Siru huokaisi ja selitti. Even innostuneet hihkaisut sammuivat, ja välikommentteina kuului *täh, häh* tai *et oo tosissas*. Siru pääsi miltei keskeyttämättä iltapuhteensa selostuksen loppuun.

– Ou. Mai. Gaad.

Enempään ei Eve hetkeen pystynyt.

- Niin että on vähän ontto olo, Siru puuskahti.
- Molemmat tuli, muttei kumpikaan sisälle asti.

Kesti hetken aikaa tajuta, miksi puhelimesta äkkiä kuulosti siltä kuin hevonen olisi tukehtumaisillaan hysteeriseen hirnuntaan. Eveliinapolo meinasi tikahtua riemuunsa.

Tositeeveetöitä

Ville päästi Sirun sisään Wau Filmin toimitiloihin. Tympeästä ripulinvärisestä toimistokolossista ei olisi päällepäin voinut arvata, että siellä työstettiin suosittua tositeeveetä suomalaisten iltojen iloksi.

Media-assistentti Ville Penttisen työhuoneen seinät oli vuorattu elokuvien ja sarjojen julisteilla ja tositeeveemainoksilla.

– Vielä täytyy odottaa, että oman sais tuonne sekaan, Ville naurahti ja ojensi Sirulle höyryävän pahvimukin.

Siru kiitti ja hörppäsi varovasti tulikuumaa automaattikaakaota. Ulkona helteessä hiki norui nenältä, mutta Wau Filmin tehokkaasti ilmastoidussa toimistossa viileys viiletti heti pitkin selkärankaa.

– Onko isätilanteessa uutta? Siru kysyi.

Periaatteessa aiempien tai nykyisten asiakkaiden yksityisasiat eivät hänelle kuuluneet, mutta nykyään he olivat Villen kanssa tekemisissä muutenkin kuin asiakkuusasioissa. Tarkalleen ottaen Ville ei edes ollut ollut etsintätoimiston asiakas, vaan hänen äitinsä Valma Penttinen. Hän oli halunnut etsiä erään Lauri Kauralan, Villen isän, jonka henkilöllisyyttä Valma-äiti ei koskaan ollut Villedelle kertonut. Niinpä Siru oli palatessaan toimistokotiin Even kanssa